

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.149/2023/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

Az adós: adós1

Az adós felszámolója: felszámoló1

A felszámoló jogi képviselője: dr. K. M. T. kamarai jogtanácsos

A kifogásoló hitelező: hitelező1

A kifogásoló hitelező jogi képviselője: Francsics és Társai Ügyvédi Iroda cím1

Az érintett hitelező: hitelező2

Az eljárás tárgya: felszámolási eljárásban előterjesztett kifogás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a kifogásoló hitelező

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 12.Fpkhf.44.043/2022/4. számú végzés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 23.Fpkh.121/2022/14. számú végzés

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság az adós felszámolását – eredménytelen csődeljárást követően – 2020. augusztus 4-i napja kezdőidőponttal rendelte el. A Kormány az adóstratégiai kiemelt jelentőségű gazdálkodó szervezetté minősítette, ezért az eredetileg kijelölt P. Tanácsadó Kft. felszámolót az elsőfokú bíróság felmentette, és a 18. sorszámu végzésével felszámolóként a N. Kft.-t jelölte ki.

A kifogás, a felszámoló ellenkérelme

[2] A C. plc. Magyarországi Fióktelepe hitelező (a továbbiakban: hitelező) 2020. május 10-án a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 51. § (1) bekezdés alapján előterjesztett kifogásában az érintett hitelező 3.585.920 forint összegű hitelezői igényének felszámolási költségként történő nyilvántartásba vételére és besorolására vonatkozó felszámoló intézkedést sérelmezte, és elsődlegesen a felszámoló arra történő kötelezését kérte, hogy az érintett hitelező fenti hitelezői igényét a Cstv. 37. § (1) bekezdése szerinti 40 napon túli, 180 napon belüli hitelezői igényként vegye nyilvántartásba, és a vagyonfelosztási javaslatot ennek megfelelően módosítsa, és az érintett

hitelezőt ennek tűrésére kérte kötelezni. Másodlagosan a felszámoló arra történő kötelezését kérte, hogy az érintett hitelező fenti hitelezői igényét a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontja szerinti kategóriába sorolja be, és a vagyonfelosztási javaslatot ennek megfelelő módosítsa, és az érintett hitelezőt ennek tűrésére kérte kötelezni.

[3] A hitelező álláspontja szerint az érintett hitelező hitelezői igénye nem minősül felszámolási költségnek a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel, mivel a vállalkozói díj követelése nem tekinthető a gazdálkodás észszerű befejezésével járó költségnek. Emiatt a hitelezői igénybejelentésére a Cstv. 37. § (2) bekezdése alkalmazandó, és mivel az igénybejelentés az esedékességhez képest 40 napon túl történt, így a hitelezői igény ennek megfelelően veendő nyilvántartásba. Másodlagos kérelmét arra tekintettel terjesztette elő, hogy amennyiben a 40 napos határidőn belüli előterjesztés megállapítható, úgy az érintett hitelező igénye a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontja szerint sorolandó be.

[4] A felszámoló a kifogás elutasítását kérte. Előadta, hogy az adós és az érintett hitelező között 2020. június 23-án, a felszámolást megelőzően jött létre alvállalkozói szerződés. A hitelezői igény a felszámolás közzétételét követően a szerződés felmondásáig, 2020. november 12. napjáig végzett tevékenységből ered, melynek kapcsán összesen 6.714.552 forint összegben állított ki négy számlát a hitelező. Ezekből 2020. október 12-én a korábbi felszámoló a 2020. augusztusra vonatkozó 3.128.632 forint összegű számlát, mint felszámolási költséget megfizette. A szeptembertől esedékes három számla nem került kifizetésre összesen 3.585.920 forint összegben. Mivel az adós a felszámolás kezdetén tevékenységét alvállalkozó bevonásával folytatta, ezért e követelést a felszámoló „a” kategóriában felszámolási költségként vette nyilvántartásba, a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja alapján. Hangsúlyozta, hogy az adós gazdasági tevékenységét alvállalkozó bevonásával tudta folytatni, ami az alvállalkozó díjának megfizetése után is jelentős bevételt generált, így a felszámolási vagyon növelése céljából indokolt volt azt a felszámolás elrendelését követően is fenntartani. A felszámolás elrendelését követő időszakban a tevékenység folytatása 15.022.353 forint bevételt, illetve 6.714.552 forint, alvállalkozói díjban megtestesülő kiadást generált, azaz a tevékenység folytatása 8.307.801 forinttal növelte többek között a kifogásoló hitelező kielégítését szolgáló felszámolási vagyont.

[5] Az érintett hitelező nyilatkozatot nem tett.

Az első- és a másodfokú határozat

[6] Az elsőfokú bíróság végzésével kötelezte a felszámolót, hogy az érintett hitelező 3.585.920 forint hitelezői igényét a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) kategóriába sorolja be és a vagyonfelosztási javaslatot ennek megfelelően módosítsa, egyúttal az érintett hitelezőt a fentiek tűrésére kötelezte.

[7] Határozatának indokolásában megállapította, hogy a kifogás a másodlagos kérelmet tekintve alapos, és idézte a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját, valamint 27/A. § (13) bekezdését. Kifejtette, az adós gazdasági tevékenységének a felszámolási eljárás kezdetét követő több hónapon keresztül folytatása azonos tevékenységet végző alvállalkozó bevonásával nem tekinthető a tevékenység észszerű befejezésének, hanem a gazdasági

tevékenység folytatásának. Az adósi tevékenység (futárpostai tevékenység) esetében nincs olyan technikai, környezeti terhelés, mely ilyen hosszú kifutási időt igényelne. A felszámoló olyan tényt nem adott elő, melyből az a következtetés lenne levonható, hogy a vállalkozói szerződésnek a felszámolás elrendelését követő fenntartása az adós gazdasági tevékenységének az észszerű befejezésével lenne kapcsolatban. Ehelyett az állapítható meg, hogy a felszámolási eljárás céljával ellentétesen az adós gazdasági tevékenységét az alvállalkozói szerződés fenntartásával folytatta.

[8] A Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját úgy kell értelmezni, hogy miután a felszámolás időszakában az adós felszámoló által vezetett tevékenysége annak észszerű befejezésére irányul, ezért – amennyiben a törvény másként nem rendelkezik – kizárólag a tevékenység észszerű befejezése érdekében felmerült kiadás minősül felszámolási költségnek.

[9] Mivel az érintett hitelező követelése nem minősül felszámolási költségnek, a Cstv. 37. § (2) bekezdése szerinti igénybejelentési határidő vonatkozik rá, amelyben igényét a lejáratot követően 40 napon belül bejelentette, és a nyilvántartásba vételi díjat is megfizette. A kifogásoló hitelező elsődleges kérelme ezért nem foghat helyt.

[10] A másodlagos kérelmét azért ítélte alaposnak, mivel az érintett hitelező igénye a Cstv. 57. § (2) bekezdése alapján felszámolási költségnek nem tekinthető, és ennek megfelelően nyilvántartásba veendő és megfelelően besorolandó a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) pontja szerinti követelésként.

[11] A felszámoló fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta, és a kifogást elutasította. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy mi a helyes értelmezése a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja rendelkezésének. Az abban foglalt felsorolást akként kell-e értelmezni, hogy a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből eredő tartozások csak akkor minősülnek felszámolási költségnek, ha azok egyben a tevékenység észszerű befejezésével kapcsolatosak, vagy pedig anélkül is, azaz a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből eredő tartozásoknak nem kell egyben a tevékenység észszerű befejezésével kapcsolatosnak lenniük.

[12] Ennek eldöntésénél a jogszabály nyelvtani és a szavak általánosan elfogadott jelentése szerinti értelmezéséből indult ki. Rögzítette, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja felszámolási költségnek minősíti a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével kapcsolatos költségeket, és az ezt követő felsorolás szerinti további költségeket, melyeket „továbbá”, „ideértve”, „továbbá” és „valamint” szavakkal kapcsol a megelőző mondatrészekhez. Az adósnak azok a tartozásai, amelyek a felszámolási eljárás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből keletkeznek, a „valamint” kötőszóval kapcsolódnak a megelőző felsoroláshoz. A „valamint” szó jelentése lényegében az „és”, illetve „továbbá” szavak jelentésével megegyező, egymás mellett álló dolgok felsorolására használjuk. A jogszabály szövege ezért nem értelmezhető akként, hogy a tevékenység észszerű befejezésével kapcsolatos költségek közé sorolandó többek között a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből keletkezett tartozás, miként arra a hitelező hivatkozott. A helyes értelmezés szerint a gazdasági tevékenység észszerű befejezésével kapcsolatos költségek is és a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági

tevékenységből eredő tartozások is egymástól függetlenül a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja szerinti felszámolási költségnek minősülnek.

[13] A jogszabály értelmezése során a hitelező tévesen indult ki abból, hogy a felszámolás időszakában folytatott tevékenység csak az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésére irányulhat, ezért kizárólag a tevékenység észszerű befejezése érdekében felmerült kiadás minősülhet felszámolási költségnek. A Cstv. ugyanis sehol nem írja elő a felszámoló kötelezettségeként, hogy az adós gazdasági tevékenységét be kell fejeznie. A Cstv. 1. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a felszámolási eljárás olyan eljárás, amelynek célja, hogy a fizetése képtelen adós jogutód nélküli megszüntetése során a hitelezők e törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. A Cstv. 48. § (1) bekezdése szerint a felszámoló az adós követeléseit esedékességgel behajtja, igényeit érvényesíti, és vagyont értékesíti. A vagyon értékesítése történhet úgy is, hogy annak egészét, vagy működőképes részét egyben értékesíti, és ennek érdekében a gazdasági működését fenntartja, illetve a gazdasági működés befejezése is történhet különböző ütemezések szerint, ahogyan azt az észszerűség diktálja.

[14] Rámutat az ítélet tábla arra is, hogy a hitelező által hivatkozott Gfv.X.30.270/2011/4. számú határozat nem releváns, mert abban az ügyben még a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontjának a 2012. március 1-jén hatályba lépett módosítása előtti szövegét kellett alkalmazni, mely jelentősen eltért a hatályos szövegtől, másrészt eltérő volt az eldöntendő jogkérdés is.

[15] Mindezekre tekintettel az ítélet tábla a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja felszámoló általi értelmezésével értett egyet, a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből eredő tartozások a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja szerinti felszámolási költségnek minősülnek. A felszámolónak az érintett hitelezői igényt besoroló intézkedését a kifogásoló hitelező alaptalanul kifogásolta, ezért az ítélet tábla ezért az elsőfokú végzését a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a kifogást elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A kifogást előterjesztő hitelező felülvizsgálati kérelmében a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és elsődlegesen az elsőfokú végzés helybenhagyását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős végzés sérti a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját.

[17] Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság lényegében kizárólag nyelvtani értelmezés alá vonta a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját, és álláspontja szerint azt is tévesen végezte el. Kifejtette, hogy a felszámolás totális végrehajtás, rendszerint az adós megszüntetésével végződik. Ebből pedig már csak logikai alapon is következik, hogy a felszámolási eljárás végső soron az adós tevékenységének megszüntetésére is irányul, hiszen ha az adós megszűnik, akkor szükségképpen megszűnik a tevékenysége is. Jelen esetben sem feltételezhető, hogy az eljárás bármilyen okból az adós és így tevékenysége fennmaradásával végződjön. Önmagában az értelmezendő jogszabályhely tartalma „elegendő bizonyítékul szolgál” annak megállapításához, hogy a jogalkotó egyértelmű szándéka a társaság gazdasági

tevékenységének megszüntetését a felszámolási eljárás elemeként kezeli. Az a tény, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja „megállapításokat tesz” a gazdasági tevékenység észszerű befejezésére nézve, arra enged következtetni, hogy a gazdasági tevékenység észszerű befejezése feladat a felszámolási eljárásban, ami összhangban van a felszámolási eljárás természetével és nevesített céljaival is. Az, hogy a Cstv. nem nevezi meg a társaság gazdasági tevékenységének befejezését, mint a felszámolási eljárás célját, nem jelenti azt, hogy az ne képezné elengedhetetlen elemét. A jogalkotó bizonyosan nem a kívánta a gazdasági tevékenység befejezésének kizárását a felszámolás feladatai közül, hanem azt triviálisan beleértette.

[18] Álláspontja szerint az adósnak a felszámolás alatt nem minden tevékenysége irányul a gazdasági tevékenység észszerű befejezésére. Az adós felszámolás alatti tevékenységeit úgy lehet kategorizálni, hogy az egyrészt irányulhat a gazdasági tevékenység folytatására, aminek akkor van létjogosultsága, ha például az adós a hitelezőkkel megegyezésre törekszik, vagy egyébként van lehetősége kikerülni a felszámolás alól. Másrészt irányulhat a tevékenység befejezésére, azonban ennek észszerűsége eseti vizsgálatot igényel. Észszerű lehet a tevékenység folytatása, ha pl. az adós olyan technológiát üzemeltet, amelyet nem lehet „egyik pillanatról a másikra” leállítani. Ez utóbbi felszámolási költség, de a futárpostai szolgáltatás nem ilyen tevékenység.

[19] Fenntartotta azt is, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontjának helyes nyelvtani értelmezése, figyelemmel a teleologikus értelmezésre is, eltérően a jogerős végzésben foglaltaktól az, hogy a példalózó nem taxatív felsorolás tartalma, a definíció keretein belül értelmezendő. Így bár az valóban tartalmazza „az adósnak azokat a tartozásait, [...], amelyek a felszámolási eljárás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből keletkeztek”, a felsorolás ezen elemét is „az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével, továbbá vagyonának megőrzésével kapcsolatos költségek” körében kell értelmezni, az utóbbi definíció által szűkített értelemben. Jelen esetben tehát a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből származó tartozások csak akkor esnek a felszámolási költségek körébe, ha azok az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével, illetve vagyonának megőrzésével kapcsolatosak.

[20] Éppen a kielégítési sorrend szabályának léte mutat rá, hogy a Cstv. 57.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti felszámolási költségek csupán az eljárás fennakadásmentes és hatékony lefolytatásához szükséges költségeket foglalják magukba, hiszen ez teszi indokolttá, minden más típusú követelést megelőző prioritásukat; mindez pedig összhangban áll a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pont fenti értelmezésével is.

[21] A hivatkozott kúriai végzés relevanciájának hiányát tekintve rámutatott, hogy az olyan alapvető megállapításokat tesz az eljárás célját illetően, amelyek a jogszabályszöveg érdemi változása esetében is alkalmazandónak minősülnek, ezért azt figyelembe kellett volna venni. A kifejtettek alapján álláspontja szerint a másodfokú bíróság helytelenül értelmezte a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját, és olyan jogi következtetésre jutott, mely ellentmondásban áll a tételes jogi szabályon túl a felszámolási eljárás és a „Cstv. céljával és rendszerével”.

[22] A felszámoló felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős végzés hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[23] A Kúria a jogerős végzést a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt a hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

[24] A Kúria megítélése szerint a kifogásoló hitelező felülvizsgálati érvelésével szemben az ítélőtábla helytállóan értelmezte a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott felszámolási költség fogalmát, ezért jogszabálysértés nélkül utasította el a hitelező kifogását. A Kúria lényegében maradéktalanul egyetértett az ítélőtábla végzésének kifejtett indokaival, amelyekre azok megismétlése nélkül – a Pp. 424. § (2) bekezdése alapján – visszautal. A felülvizsgálati kérelemmel támadott végzés helyes megállapításainak megismétlése nélkül a Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltak miatt csupán az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

[25] A jogerős végzés helytálló megállapítása szerint a felszámolási eljárás végső célja a fizetéseképtelen adós jogutód nélküli megszüntetése, amelynek során a hitelezők a Cstv.-ben meghatározott módon nyerhetnek kielégítést. Ebből következően, amennyiben az adós működő cég, annak tevékenységét is be kell fejezni, ami nem a célja, hanem lényegében az eszköze (a megvalósulási útja) a felszámolási eljárás fenti céljának.

[26] Ebből ugyanakkor nem következik, hogy a felszámolónak az adós gazdasági tevékenységét minden esetben azonnal be kell szüntetnie, hiszen előfordulhatnak olyan esetek, amikor az adós tevékenységének a felszámolás alatti átmeneti folytatása az észszerű, és csak ezt követően lehet vagy célszerű a hitelezők érdekeire is figyelemmel az adós tevékenységet véglegesen befejezni. A Cstv. pedig a felszámolónak mindegyre lehetőséget ad. Ebből az is következik, hogy mindegyik említett eset megfelel a felszámolási eljárás mint totális végrehajtás végső céljának, azaz az adós jogutód nélküli megszüntetésének. A jogalkotó éppen emiatt nevesítette mindegyiket kifejezetten felszámolási költségként a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontjában, azaz – egyebek mellett – az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével kapcsolatos költségeket és a felszámolási eljárás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből eredő tartozásokat is.

[27] Ezért a másodfokú bíróság jogértelmezése nemcsak az érintett normák nyelvtani értelmezésével, de a felülvizsgálati kérelemmel foglaltak szemben a teleologikus értelmezéssel is maradéktalanul összhangban áll.

[28] A felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott eseti döntéssel kapcsolatban is egyetért a Kúria a jogerős végzésben foglaltakkal, annak hangsúlyozása mellett, hogy a hivatkozott végzés is kifejezetten kimondta, hogy a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontja alapján a gazdasági tevékenység folytatásából eredő igények egyértelműen felszámolási költségnek minősülnek. A hivatkozott végzésben irányadó tényállás szerint azonban a hitelező igénye nem a tevékenység folytatásából eredt, ezért nem volt mód annak felszámolási költségként történő besorolására.

[29] A jelen ügyben megállapított tényállás szerint ugyanakkor az érintett hitelező igénye egyértelműen az adós (futárpostai) gazdasági tevékenységének a felszámolási eljárás kezdő időpontja utáni folytatásából eredő tartozás volt, ezért azt – a kifejtettek szerint – helyesen felszámolási költségként kellett besorolni, emiatt a jogerős végzés nem sérti a Cstv. 57. § (2) bekezdés b) pontját.

[30] Mindezek miatt csak megjegyzi a Kúria, a hitelező kifogása az adott tényállás mellett a saját értelmezése alapján sem lehetne alapos, vagyis ha abból kellene kiindulni, hogy a felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből származó tartozások csak akkor esnek a felszámolási költségek körébe, ha azok az adós gazdasági tevékenységének észszerű befejezésével kapcsolatosak. Ebben az esetben ugyanis azt kellene vizsgálni, hogy a továbbfolytatott tevékenység végső soron a veszteséget csökkentve növelte-e a hitelezők kielégítési alapját, hiszen ekkor lenne megállapítható, hogy a tevékenység folytatása észszerű volt, és ilyenként az egyúttal a tevékenység észszerű befejezésével kapcsolatos költség is. A hitelező az eljárás során nem tette vitássá a felszámoló azon állítását, hogy a felszámolás elrendelését követő időszakban a tevékenység folytatása (15.022.353 forint bevétel és 6.714.552 forint alvállalkozói díjban megtestesülő kiadás különbözeteként) 8.307.801 forinttal növelte a hitelezők kielégítését szolgáló felszámolási vagyont. Ezért a hitelező értelmezése mellett is megállapítható lenne, hogy az érintett hitelező igénye felszámolási költségnek minősül.

[31] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős végzést a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[32] A kifogásoló hitelező felülvizsgálati kérelme nem volt eredményes, ezért a Cstv. 6. § (3) bekezdése, a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a saját felülvizsgálati eljárási költségeit viselni köteles, míg a felszámoló a Pp. 81. § (1), (2) és (5) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati eljárási költségeit nem számította fel, ezért arról a Kúria sem dönthetett a Pp. 81. §-a és 82. § (3) bekezdése alapján.

A határozat alapjául szolgáló jogszabályok és joggyakorlat

[33] A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 57. § (2) bekezdés b) pont.

A határozat elvi tartalma

[34] A felszámolás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből eredő tartozások felszámolási költségnek minősülnek.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: